

„KOMMUNISMI”

„KOMMUNISTISEN INTERNATIONALEN AIKAKAUSLEHTI
KAAKKOIS-EUROOPAN MAITA VARTEN” (SAKSAN KIELELLÄ). WIEN,
VIHKOT 1—2, 1. HELMIKUUTA 1920 18. NUMEROON, 8. TOUKOKUUTA 1920

Erinomainen aikakauslehti, jota julkaistaan Wienissä yllämainitulla nimellä, antaa internationalistisen liikkeen kroniikan sekä Unkaria, Saksaa, yleisiä tehtäviä ja taktiikkaa y.m. käsittelevien artikkelien ohella runsaasti tavottoman mielenkiintoista aineistoa kommunistisen liikkeen kasvusta Itävallassa, Puolassa ja muissa maissa. Kuitenkaan ei voida sivuuttaa erästä puutetta, joka pistää silmään heti jo pikaisesti tutustuttaessa. Tänä ovat ilmeiset oireet siitä „vasemmistolaisuuden lastentaudista kommunismissa”, joka vaivaa aikakauslehteä ja jota olen käsitellyt vastikään Pietarissa ilmestyneessä pikkukirjasessani.

Haluaisin oitis panna lyhyesti merkille kolme tässä erinomaisessa „Kommunismi” julkaisussa esiintyvää taudin-oiretta. 6. numerossa (1. III. 1920) on julkaistu tov. G. L:n²⁷ artikkeli „Parlamentarismikysymyksestä”, jota toimitus nimittää väittelyluontoiseksi ja jota tov. B. K.²⁸ „Parlamentin boikotointi -kysymyksestä” artikkelin (№ 18, 8. V. 1920) kirjoittaja, ei hyväksy (onneksi) lainkaan, t.s. ilmoittaa olevansa eri mieltä.

G. L:n artikkeli on varsin vasemmistolainen ja varsin huono. Marxilaisuus on siinä pelkkää sanahelinää; „puolustus”- ja „hyökkäys”-taktiikan eroavuus on keksittyä; puutuu tarkoin määriteltujen historiallisten tilanteiden konkreettinen erittely; ei ole otettu huomioon oleellisinta (sitä, että on valloitettava ja opittava valloittamaan kaikki toimialat ja laitokset, joissa porvaristo vaikuttaa joukkoihin, j.n.e.).

14. numerossa (17. IV. 1920) tov. B. K. arvostelee artikkelissaan „Saksan tapahtumat” Saksan kommunistisen puolueen Keskuskomitean 21. III. 1920 esittämää julkilausumaa, jota minäkin arvostelin edellämainitussa kirjasessani. Mutta arvostelumme on luonteeltaan peräti erilaista. Tov. B. K. ottaa arvostelunsa pohjaksi Marxilta lainaamansa sitaatit, jotka koskevat kyseisestä tilanteesta perusteellisesti eroavaa tilannetta, hän kiistää täydellisesti Saksan kommunistisen puolueen Keskuskomitean taktiikan ja kiertää kokonaan pääasian, kiertää sen, mikä muodostaa marxilaisuuden olemuksen, sen elävän hengen: konkreettisen tilanteen konkreettisen erittelyn. Kun kerran kaupunkilaisyöläisten enemmistö on siirtynyt scheidemannilaisten kannalta kautskylaisten kannalle ja loittonee edelleen kautskylaisen puolueen (oikeasta vallankumouksellisesta taktiikasta „riippumattoman” puolueen) sisällä oikealta siiveltä vasemmalle, s.o. tosiasiallisesti kommunismin suuntaan, kun kerran asiat ovat näin, niin sopiiko *tällaisista työläisistä* puheen ollen viitata kintaalla tilapäisille toimenpiteille, kompromissitoimenpiteille? Voidaanko olla ottamatta huomioon, olla puhumatta bolshevikkien kokemuksesta, bolshevikkien, jotka vuoden 1917 huhti- ja toukokuussa noudattivat itse asiassa juuri kompromissipolitiikkaa, kun he sanoivat: Väliaikaista hallitusta (Lvovia, Miljukovia, Kerenskiä y.m.) ei voida kukistaa ilman muuta, koska sitä vielä kannattavat Neuvostoissa olevat työläiset, ensin pitää aikaansaada *muutos* näiden työläisten valtaosan tai ainakin huomattavan osan *mielipiteissä*?

Luullakseni ei voida.

Lopuksi „Kommunismin” 18. numerossa julkaistu tov. B. K:n edellämainittu artikkeli paljastaa erikoisen näkyvästi, havainnollisesti ja onnistuneesti hänen virheensä, sen, että hän suhtautuu myönteisesti nykyisen Euroopan parlamenttien boikotoinnin taktiikkaan. Hylkäämällä „syndikalistisen” boikotin ja „passiivisen” boikotin ja keksimällä erikoisen „aktiivisen” (voi, miten „vasemmistolaisista”!..) boikotin kirjoittaja näet paljastaa ihmeteltävän selvästi mietinnössään olevien virheiden koko syvyyden.

„Aktiivinen boikotti merkitsee”, tekijä kirjoittaa, „että kommunistinen puolue ei rajoitu vaaleista poisjäämistä vaativan tunnuksen propagointiin, vaan harjoittaa boikotin läpiviemiseksi yhtä laajaa vallan-

kumouksellista agitaatiota niin kuin se harjoittaisi, jos se osallistuisi vaaleihin tai sen agitaation ja aktion (työn, toiminnan, tekojen, taistelun) tarkoitusperänä olisi saada mahdollisimman paljon proletaarien ääniä” (siv. 552).

Tämä on helmi. Tämä musertaa parlamenttitoiminnan vastustajat perusteellisemmin kuin mikään arvostelu. Keksitään „aktiivinen” boikotti, „niin kuin” osallistuisimme vaaleihin!! Tietämättömät ja vähätietoiset työläis- ja talonpoikaisjoukot osallistuvat vaaleihin tosissaan, sillä ne uskovat vielä porvarillis-demokraattisiin ennakkoluuloihin, ovat vielä näiden ennakkoluulojen pauloissa. Mutta me sen sijaan että auttaisimme tietämättömiä (joskin toisinaan „korkeastikin sivistyneitä”) pieneläjiä vapautumaan ennakkoluuloistaan oman kokemuksensa pohjalla, kartamme parlamenttiin osallistumista, *keksimme* huviksemme taktiikkaa, joka on vapaa arkisesta, porvarillisesta saastasta!!

Bravo, bravo, toveri B. K.! Puolustamalla parlamenttitoiminnan vastustamista te autatte tekemään lopun tästä typeryydestä pikemmin kuin minä arvosteluillani.

N. Lenin

12. VI. 1920.

Julkaistu v. 1920

*Julkaistaan
käsikirjoituksen mukaan*